

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobce: **Odborový svaz zdravotnictví a sociální péče České republiky**, se sídlem Koněvova 54/1107, Praha 3, zastoupen JUDr. Miroslavem Zámeškou, advokátem se sídlem Na Příkopě 23, Praha 1, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 1057/2a, Praha 6, o žalobě proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 18. 6. 2010, zn. sp. O-122164, č. j. O-122164/73772/2007/ÚPV, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 10. 2013, č. j. 9 A 179/2010 – 81,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Dne 29. 10. 1998 byla do rejstříku ochranných známek zapsána kombinovaná ochranná známka č. 213321 ve znění „Zdravotnické listy“, jejímž původním vlastníkem byla společnost Strategie Praha, s.r.o. Žalobce se domáhal u Úřadu průmyslového vlastnictví prohlášení této ochranné známky za neplatnou podle § 32 odst. 3 ve spojení s § 7 odst. 1 písm. k) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách a o změně zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů, (zákon o ochranných známkách), neboť se domníval, že přihláška ochranné známky nebyla podána v dobré víře. Původní přihlašovatel totiž musel vědět, že podáním přihlášky této ochranné známky porušuje svoji smluvní povinnost vyplývající

z čl. VII. smlouvy uzavřené dne 22. 11. 1994, který ho zavazoval nepodniknout žádné kroky k ochraně označení „Zdravotnické noviny“. Podle žalobce nemá napadená ochranná známka rozlišovací způsobilost a přihlašovatel ji podal z ryze spekulativních a blokačních důvodů. Úřad průmyslového vlastnictví (dále jen „správní orgán I. stupně“) návrhu žalobce vyhověl a vydal dne 5. 11. 2007 rozhodnutí o prohlášení uvedené ochranné známky za neplatnou.

[2] Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal vlastník dotčené ochranné známky (dále jen „přihlašovatel“; v průběhu správního řízení byla vlastníkem ochranné známky společnost Mladá Fronta a.s.) rozklad k předsedovi Úřadu průmyslového vlastnictví (dále jen „žalovaný“), který v záhlaví označeným rozhodnutím napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně změnil tak, že návrh na prohlášení ochranné známky za neplatnou zamítl. Argumentoval mimo jiné tím, že z žádného ustanovení zmiňované smlouvy z roku 1994 nevyplývá, že by se záповěď užívání označení „Zdravotnické noviny“ měla vztahovat i na jiná označení, která by obsahovala např. pouze jeden ze slovních prvků dotčeného označení.

II. Závěry napadeného rozsudku městského soudu

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu k městskému soudu, kterou městský soud výše uvedeným rozsudkem jako nedůvodnou zamítl.

[4] Městský soud nepřisvědčil žalobní námitce spočívající v nicotnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že žalovaný ve výroku rozhodnutí uvedl „slovní“ ochranná známka namísto „kombinovaná“ ochranná známka. Jednalo se totiž o písarskou chybu, neboť na jiných místech napadeného rozhodnutí byla známka správně označena jako kombinovaná ochranná známka č. 213321 ve znění „Zdravotnické listy“.

[5] Při posuzování zákonnosti napadeného rozhodnutí vycházel soud z judikatury Nejvyššího správního soudu, konkrétně z rozsudku ze dne 30. 4. 2008, čj. 1 As 3/2008 – 195, publ. pod č. 1665/2008 Sb. NSS, podle kterého je nutné vycházet z psychologického konceptu dobré víry. Při zjišťování, zda byla naplněna hypotéza § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách a zda je tedy dán důvod pro prohlášení této známky za neplatnou, je obecně nutné posoudit tyto podmínky: 1) zda přihlašovatel věděl nebo mohl vědět o existenci ochranné známky namítatele, 2) zda přihlášením ochranné známky přihlašovatele došlo k poškození namítatele, a 3) zda existuje důvod, který by jednání přihlašovatele ospravedlnil. Podle městského soudu nebyl prokázán nedostatek dobré víry na straně přihlašovatele tak, že by se přihlášení napadené ochranné známky děllo za účelem získání nějaké výhody na úkor žalobce. Žalobci se nepodařilo prokázat, že namítaná ochranná známka nemá rozlišovací způsobilost, ani že by přihláška k ní byla podána pouze ze spekulativních či blokačních důvodů. Nebyla tak splněna podmínka, kterou zákon k prohlášení neplatnosti ve smyslu § 32 odst. 3 ve spojení s § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách požaduje.

[6] Neplatnost ochranné známky nemůže být prokázána ani údajným porušením zmiňované smlouvy, na což žalobce zejména poukazoval. Z žádného ustanovení této smlouvy totiž nevyplývá, že by se zákaz užívání označení „Zdravotnické noviny“ měl vztahovat i na jiná označení. Smlouva naopak nezapovídá vydávat jiný časopis se zdravotnickou problematikou a přihlásit jiné obdobné označení jako ochrannou známku. Nezmiňuje se ani o přílohách periodika Zdravotnické noviny, které začala až v průběhu času přidávat společnost Mladá fronta a.s. Městský soud také zdůraznil, že případné další okolnosti, které se staly po podání přihlášky napadené ochranné známky, nemohou mít na závěr o dobré či zlé víře přihlašovatele vliv. Ze smlouvy proto nelze vyvozovat větší záповědní právo k přihlášení označení, než tato smlouva obsahuje a nelze vykládat smlouvu tak široce, že by si přihlašovatel nemohl přihlásit jakékoliv jiné

označení pro časopis se zdravotnickou tematikou. Podle názoru soudu je označení „Zdravotnické listy“ dostatečně distinktivní, a od označení „Zdravotnické noviny“ se tak dostatečně odlišuje ve svém vyobrazení (slovní prvky jsou doplněny dvěma linkami a vyobrazením hada) i znění. Navíc se jedná o odborně zaměřené periodikum a tak se příliš naprosto odlišných možností při volbě názvu periodika nenabízí. Stejně tak lze předpokládat, že relevantní spotřebitel, tj. pracovník ve zdravotnictví či čtenář se zájmem o tuto problematiku, se v nabídce odborných periodik dostatečně orientuje a oba názvy od sebe odliší.

[7] Jako nedůvodnou hodnotil městský soud také námitku porušení § 45 odst. 1 zákona o ochranných známkách ve spojení s § 2 odst. 4 správního řádu, tedy zásady předvídatelnosti rozhodování správního orgánu. Soud uvedl, že žalovaný při posouzení nahlížel věc individuálně, s ohledem na konkrétní relevantní okolnosti případu a vážil veškeré předložené dokumenty.

III. Argumenty kasační stížnosti

[8] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost z důvodu jeho nezákonnosti ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) spočívající v nesprávném posouzení právní otázky v předcházejícím řízení ve vztahu k aplikaci § 32 odst. 3 ve spojení s § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách.

[9] Stěžovatel setrvává na svém tvrzení, že přihláška ochranné známky nebyla podána v dobré víře. Zásah do práv stěžovatele lze jednoznačně dovodit z toho, že je dlouhodobým oprávněným uživatelem označení „Zdravotnické noviny“. Toto označení užívá více než padesát let, což dokládají jednotlivá vydání periodika Zdravotnické noviny a jeho přílohy (včetně přílohy Zdravotnické listy), které byly žalovanému známy již z dřívějších správních řízení, jež u něj stěžovatel v minulosti ve vztahu k označení „Zdravotnické noviny“ vedl či stále vede. Stěžovatel je toho názoru, že prokázal, že přihlašovatel nezpochybnitelně věděl o existenci práva k označení „Zdravotnické noviny“ stěžovatele a přihlášením napadené ochranné známky došlo k poškození stěžovatele jakožto oprávněného uživatele. Upozornil, že přihlašovatel dotčené ochranné známky prokazatelně věděl i to, že se zavázal nepodat si přihlášku ochranné známky ve znění „Zdravotnické noviny“, přesto tak dne 27. 10. 1995 učinil. Již tímto krokem tak přihlašovatel projevil, že ve vztahu ke stěžovateli není jeho vnitřní přesvědčení (víra) ani přinejmenším dobrá. Skutečným důvodem podání přihlášky zaměnitelné ochranné známky ve znění „Zdravotnické listy“ přihlašovatelem byla snaha využít dobré jméno označení „Zdravotnické noviny“ užívaného stěžovatelem již několik desítek let a vytvořit tak možnost jejího zpeněžení případným prodejem stěžovateli, který by dle očekávání neměl zájem na jejím užívání třetími osobami.

[10] Podle stěžovatele je v daném kontextu zřejmé, že přihláška ochranné známky ve znění „Zdravotnické listy“ byla snahou obejít ujednání ve smlouvě z roku 1994. Tím, že si přihlašovatel podal přihlášky ochranných známek (jednalo se o ochranné známky ve znění: „ZDN ZDRAVOTNICKÉ NOVINY“, „Kongresový list PŘÍLOHA TÝDENÍKU ZDRAVOTNICKÉ NOVINY, „LÉKAŘSKÉ LISTY“, „Lékařské listy“, „ZDN LÉKAŘSKÉ LISTY“ a „Lékařské noviny“), které byly velmi podobného znění jako označení periodika „Zdravotnické noviny“, je zjevné, že měl záměr mít tyto ochranné známky jako blokační, neboť je velmi nepravděpodobné, aby přihlašovatel všechny varianty ochranných známek užíval.

[11] Zlou víru stěžovatele je možné dovodit také z rozhodnutí žalovaného, kterými bylo pravomocně vyhověno návrhům stěžovatele na prohlášení neplatnosti ochranných známek na označení související s časopisem Zdravotnické noviny zapsaných pro třetí osobu,

a to z důvodu, že přihlášky uvedených ochranných známek byly podány ve zlé víře, což poškodilo práva stěžovatele vyplývající mu z faktického dlouhodobého užívání těchto označení (jednalo se např. o ochrannou známku č. 201975 ve znění „Zdravotnické noviny“, č. 229315 ve znění „ZDN ZDRAVOTNICKÉ NOVINY“, č. 212558 ve znění „LÉKAŘSKÉ LISTY“). Tyto skutečnosti však žalovaný ve svém rozhodnutí nijak nezohlednil.

[12] Městský soud posoudil otázku dobré víry nesprávně, neboť k jejímu zjištění postačuje, pokud přihlašovatel věděl nebo s ohledem na všechny okolnosti měl vědět o existenci relevantních skutečností, tj. např. o již existujících právech k označení. V této souvislosti poukázal stěžovatel na rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 22 Cdo 1843/2000. Stěžovateli proto připadá nadbytečné zabývat se druhou podmínkou, a tedy zda přihlášením dotčené ochranné známky došlo k poškození stěžovatele. Pro srozumitelnost se však touto podmínkou zabývá a upozorňuje, že označení „Zdravotnické noviny“ bylo u relevantní veřejnosti natolik známým, že i označení mnohem vzdálenější podobnosti, než které tvoří napadenou ochrannou známku, by bylo způsobilé vyvolat nebezpečí záměny či alespoň představu spojitosti s tímto označením. Stěžovateli dále připadá absurdní, aby musel vyčíslit škodu, která mu byla přihlašovatelem způsobena. Svoji újmu a zároveň výhodu přihlašovatele vnímá v tom, že dotčená ochranná známka byla zapsána do rejstříku ochranných známek a mohla být některými spotřebiteli vnímána jako ochranná známka patřící přihlašovateli, ačkoliv byla zapsána v rozporu s právními předpisy. Za dostatečně distinktivní nelze považovat ani grafické znázornění napadené známky, protože doplnění slovních prvků o Aeskulapovu hůl a jejich podtržení nelze vykládat jako okolnosti, z nichž by bylo možno usuzovat dobrou vůli přihlašovatele. Pokud jde o použití slova „listy“ namísto „noviny“, je na první pohled zřejmé, že jde o snahu učinit přihlašované označení co nejvíce podobné s označením „Zdravotnické noviny“. Pokud by však přihlašovatel měl snahu odlišit přihlašované označení, mohl i při minimálním zapojení kreativity nepochybně zvolit nezaměnitelné fantazijní označení.

[13] Dále stěžovatel odkazuje na rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 2. 2007, sp. zn. O-119256, ve kterém byla prohlášena za neplatnou ochranná známka ve znění „Lékařské listy“. Z tohoto dovozuje, že žalovaný porušil zásadu předvídatelnosti veřejné správy (§ 2 odst. 4 správního řádu), neboť nyní v obdobné věci rozhodl rozdílně.

[14] Stěžovatel upozorňuje také na zápisnou nezpůsobilost přihlašovaného označení z důvodu nedostatku rozlišovací způsobilosti napadené ochranné známky. Je zřejmé, že známka nezískala po jejím zápisu rozlišovací způsobilost v důsledku jejího intenzivního užívání, neboť k návrhu stěžovatele zároveň probíhalo i řízení o zrušení této ochranné známky z důvodu jejího neužívání. Žalovaný přesto otázku rozlišovací způsobilosti ve svém rozhodnutí nechal v potaz.

[15] Stěžovatel se neztotožňuje ani se závěrem městského soudu ohledně nicotnosti napadeného rozhodnutí žalovaného, neboť je toho názoru, že žalovaný nerozhodl o návrhu, který byl předmětem řízení.

[16] Na základě výše uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a vrátil věc městskému soudu k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti

[17] Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že městský soud vyšel z konstantní judikatury týkající se dobré víry přihlašovatele ochranné známky (výše uvedený rozsudek NSS č. j. 1 As 3/2008 - 195), podle níž není dostatečným důvodem pro prohlášení ochranné známky za neplatnou pro nedostatek dobré víry pouze samotná vědomost přihlašovatele o existenci

ochranné známky, ale prohlášení neplatnosti se může dovolávat pouze ten, kdo by dotčen na svých právech. Takový důkaz ovšem stěžovatel nepředložil. V kasační stížnosti pak zaměňuje premisy jednotlivých námitkových důvodů, neboť uvádí možnost záměny, představu o spojitosti (asociaci) a možnosti obohacení přihlašovatele a vytvoření profitu na relevantním trhu jako důvody pro prohlášení ochranné známky za neplatnou.

[18] Za zcela nesrozumitelné považuje žalovaný tvrzení stěžovatele, že mu újma byla způsobena tím, že ochranná známka byla zapsána a spotřebiteli tak mohla být vnímána jako známka patřící přihlašovateli. Není totiž nejmenší důvod předpokládat, že by její vlastník měl být smlouvou týkající se jiného označení omezen ve svém právu podat přihlášku jakékoliv jiné ochranné známky než známky „Zdravotnické noviny“. Není také úkolem žalovaného posuzovat, jak měl přihlašovatel volit předmět své přihlášky, ale zda označení obстоjí ve světle návrhu na prohlášení její neplatnosti.

[19] Žalovaný nesouhlasí ani s námitkou nepředvídatelnosti jeho rozhodování. Ochranná známka č. O-119256 ve znění „Lékařské listy“ byla prohlášena za neplatnou dne 19. 2. 2007, tedy před tím, než Nejvyšší správní soud zaujal jednotící postoj k výkladu „nedobré víry přihlašovatele“ v rozsudku č. j. 1 As 3/2008 - 195. Ve zmiňovaném rozhodnutí žalovaný sice uvedl, že nedobrá víra je dána vědomostí přihlašovatele o jiné známce, nicméně podle dnes již konstantní soudní judikatury je možné § 7 odst. 1 písm. k) aplikovat jen tehdy, prokáže-li navrhovatel neplatnosti zásah do svých práv.

[20] Pokud navíc stěžovateli připadá jako nadbytečné prokázat, že došlo k porušení jeho práv, resp. že mu svědčí legitimace podat návrh na prohlášení neplatnosti ochranné známky, je zřejmé, že svou důkazní povinnost neunesl.

[21] Vzhledem k výše uvedenému žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

V. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[22] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a není důvodné kasační stížnost odmítnout pro nepřipustnost.

[23] Kasační stížnost není důvodná.

[24] Hlavním předmětem sporu v této věci je posouzení otázky, zda ochranná známka č. 213321 ve znění „Zdravotnické listy“ má být ve smyslu § 32 odst. 3 zákona o ochranných známkách na základě návrhu stěžovatele prohlášena za neplatnou z důvodu, že přihláška této ochranné známky nebyla podána v dobré víře podle § 7 odst. 1 písm. k) tohoto zákona.

[25] Nejvyšší správní soud ze spisové dokumentace zjistil, že dne 21. 11. 1994 byla uzavřena smlouva mezi Ministerstvem zdravotnictví ČR, Ministerstvem zdravotnictví SR, Odborovým svazem zdravotnictví a sociální péče ČR a Slovenským odborovým svazem pracovníků zdravotnictví a sociální starostlivosti na straně poskytovatelů a společností Strategie Praha, s. r. o. na straně uživatele. Touto smlouvou poskytovatelé převedli na uživatele výhradní oprávnění užívat při vydávání periodického tisku a v souvislosti s tím název „Zdravotnické noviny“, grafické logo tohoto titulu i grafickou úpravu tohoto periodika. Smlouva byla uzavřena na dobu pěti let počínaje dnem 1. 1. 1995 s tím, že se automaticky prodlužuje na dalších pět let, ledaže by byla ukončena výpovědí specifikovanou ve smlouvě. V čl. VII. této smlouvy si strany

sjednaly, že problematika ochranné známky bude řešena zvláštní smlouvou podle zákona č. 174/1988 Sb., a zároveň se zavázaly, že nepodniknou žádné kroky k ochraně známky „Zdravotnické noviny“ ve svůj prospěch do dne podepsání uvedené zvláštní smlouvy. Dne 14. 5. 1997 podal přihlašovatel (společnost Strategie Praha, s. r. o.) přihlášku kombinované ochranné známky ve znění „Zdravotnické listy“.

[26] Skutečnost, že přihlašovatel ochranné známky nepodal přihlášku v dobré víře, vyvozuje stěžovatel zejména z toho, že podle něj přihlašovatel porušil čl. VII uvedené smlouvy tím, že podal přihlášku ochranné známky ve znění „Zdravotnické listy“, stejně jako další přihlášky ochranných známek na označení, jež se vztahují k periodiku Zdravotnické noviny.

[27] Podle § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách se přihlašované označení nezapiše do rejstříku ochranných známek na základě námitek proti zápisu ochranné známky tím, kdo je dotčen ve svých právech přihláškou, která nebyla podána v dobré víře. Ustanovení § 32 odst. 3 tohoto zákona uvádí, že Úřad průmyslového vlastnictví prohlásí ochrannou známku za neplatnou v řízení zahájeném na návrh osoby uvedené v § 7 a z důvodů v tomto ustanovení uvedených. Toto ustanovení je ochranou přihlašovatelů a vlastníků pozdějších ochranných známek před existencí jednak takových ochranných známek, které byly zapsány s úmyslem blokovat zápis jiných ochranných známek, a dále známek zásobních či spekulativních, jež byly přihlášeny pouze za účelem dosažení zisku ze známkové transakce (viz *Horáček, R. a kol. Zákon o ochranných známkách / Zákon o ochraně označení původu a zeměpisných označení / Zákon o vymáhání práv z průmyslového vlastnictví*, 2. vyd., Praha 2008, s. 223).

[28] Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2008, č. j. 1 As 3/2008 - 195, publ. pod č. 1665/2008 Sb. NSS, na který odkazují také žalovaný a městský soud, vyplývá, že při posuzování, zda jsou dány důvody prohlášení ochranné známky za neplatnou kvůli tomu, že přihláška ochranné známky nebyla podána v dobré víře [§ 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách] je nutné posoudit: jestli přihlašovatel věděl nebo vzhledem k okolnostem měl vědět o existenci ochranné známky namítatele, zda přihlášením ochranné známky přihlašovatelem došlo k poškození namítatele, a konečně, zda neexistuje důvod, jež by jednání přihlašovatele ospravedlnil. V souladu s presumpcí dobré víry přihlašovatele a s § 34 odst. 1 zákona o ochranných známkách (podle kterého musí být návrh na prohlášení ochranné známky za neplatnou odůvodněn a doložen důkazy) leží důkazní břemeno prvních dvou uvedených podmínek na navrhovatelí, resp. namítatelí. Až pokud jsou skutečnosti prokazující zlou víru přihlašovatele namítatelem doloženy, je na přihlašovatelí, aby případně předložil důkazy prokazující naopak jeho dobrou víru. Soud zdůraznil, že *„samotná vědomost přihlašovatele o existenci ochranné známky (práva k označení) [...] není dostatečným důvodem pro prohlášení ochranné známky za neplatnou pro nedostatek dobré víry: sám zákon o ochranných známkách uvádí v § 7 odst. 1 písm. k), že ochrannou známku může z důvodu nedostatku dobré víry přihlašovatele napadnout pouze ten, kdo byl takovou přihláškou dotčen na svých právech. Musí zde tedy existovat určitá újma na straně namítatele – a obráceně určitá nespravedlivá výhoda na straně přihlašovatele způsobená právě přihlášením příslušné známky. Typicky se bude jednat o zamezení namítatelí ve vstupu na trh určité země, těžení z (parazitování na) pověsti namítatele apod.“* Zároveň je nutné přihlídnout i ke všem ostatním relevantním okolnostem případu, které by mohly zlou víru vyvrátit nebo naopak potvrdit.

[29] Pokud se týká samotné otázky existence dobré víry při podávání přihlášky ochranné známky, výše uvedené závěry vyplývají také z judikatury Soudního dvora EU týkající se ochranné známky Společenství, podle které *„okolnost, že přihlašovatel si je vědom nebo si musí být vědom, že třetí osoba přinejmenším v jednom členském státě již dlouhou dobu užívá totožné nebo podobné označení pro totožné nebo podobné výrobky, které je zaměnitelné s označením, o jehož zápis žádá, nepostačuje samo o sobě k tomu, aby byla prokázána neexistence dobré víry přihlašovatele. Pro účely posouzení neexistence dobré víry, je tedy třeba*

rovněž vzít v úvahu úmysl přihlašovatele v době podání přihlášky k zápisu“ (rozsudek Soudního dvora EU ze dne 11. 6. 2009, ve věci C-529/07, *Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli AG v. Franz Hauswirth GmbH*, Sb. rozh. s. I-4893, odst. 40, 41).

[30] Nejvyšší správní soud upozorňuje, že na nyní projednávanou věc není zcela přílehlavá judikatura Nejvyššího soudu (rozsudek ze dne 7. 5. 2002, sp. zn. 22 Cdo 1843/2000), na kterou upozorňoval stěžovatel, neboť ta se vztahuje k posouzení dobré víry v souvislosti s vydržením ve smyslu § 134 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, a nezabývá se specifiky zkoumání dobré víry ve vztahu k prohlášení ochranné známky za neplatnou.

[31] Kasační soud přisvědčuje žalovanému i městskému soudu, že dobrá víra přihlašovatele ochranné známky musí být zkoumána k okamžiku podání přihlášky ochranné známky; okolnosti nastalé po tomto datu jsou pro posouzení dobré víry při podání přihlášky ochranné známky irelevantní. Existenci dobré/zlé víry bylo proto třeba zvažovat ke dni 14. 5. 1997, kdy stěžovatel podal přihlášku dotčené ochranné známky, a brát tak v úvahu pouze skutečnosti, které mu byly známy k tomuto datu.

[32] Nejprve se kasační soud zabýval první podmínkou pro prohlášení ochranné známky za neplatnou z důvodu uvedeného v § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách, tedy vědomostí přihlašovatele o existenci totožného či podobného označení. Ztotožnil se přitom se stěžovatelem, že ke dni podání přihlášky přihlašovatel o existenci podobného označení „Zdravotnické noviny“ bezpochyby věděl, neboť se ve smlouvě z roku 1994 zavázal, že nepodnikne žádné kroky k ochraně tohoto označení.

[33] Nejvyšší správní soud však nemůže souhlasit s tvrzením stěžovatele, že pouhá vědomost přihlašovatele o stejném či podobném označení je pro účely prohlášení ochranné známky za neplatnou ve smyslu § 32 odst. 3 ve spojení s § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách dostatečná. V souladu s výše uvedenou soudní judikaturou je třeba ještě kumulativní splnění další podmínky, a to, zda stěžovatel prokázal, že byl přihláškou ochranné známky ve znění „Zdravotnické listy“ dotčen na svých právech. Stěžovatel spatřuje újmu způsobenou mu přihláškou dotčené ochranné známky jednak ve skutečnosti, že označení „Zdravotnické listy“ je způsobilé vyvolat nebezpečí záměny či představu spojitosti s označením „Zdravotnické noviny“, a že dotčené označení mohlo být některými spotřebiteli vnímáno jako ochranná známka patřící přihlašovateli. Označení chráněné napadenou ochrannou známkou podle něj nebylo dostatečně distinktivní a stěžovatel mohl použít jiný výraz než „listy“, protože ten byl zřejmě vybrán jako co nejvíce podobný označení „noviny“. Na podporu svého tvrzení doložil, že v dřívějších obdobných věcech rozhodl žalovaný rozdílně, neboť jiné přihlašovatelovy ochranné známky (např. „LÉKARSKÉ LISTY“) za neplatné prohlásil.

[34] Městský soud i stěžovatel správně uvedli, že ze smlouvy z roku 1994 vyplývá pouze toliko, že přihlašovatel nebude činit kroky k ochraně označení „Zdravotnické noviny“. Ze spisu je zřejmé, že žádná další dohoda mezi stranami smlouvy do podání přihlášky dne 14. 5. 1997 uzavřena nebyla. Podání přihlášky ochranné známky ve znění „Zdravotnické listy“ tak nelze chápat jako porušení uvedené smlouvy. Nicméně jde o označení podobné označení „Zdravotnické noviny“, proto není možné vyloučit, že by podáním této přihlášky nemohl být stěžovatel dotčen na svých právech.

[35] Pokud se týká podobnosti obou označení a vyvolání nebezpečí záměny, souhlasí kasační soud s městským soudem, že pro označení periodika se zdravotnickou tematikou se nenabízí příliš velká varieta názvů a nelze ani očekávat velkou invenci. Proto v takových případech i shodnost jednoho ze slovních prvků tvořících označení, a to „Zdravotnické“, nemusí ještě

znamenat zaměnitelnost obou označení nebo nebezpečí jejich záměny. Stejně tak pro označení periodika není příliš mnoho nápaditých obměn slova „noviny“. V úvahu je nutno vzít také grafické odlišení označení „Zdravotnické listy“, které je doplněno podtržením a Aeskulapovou holí obtočenou hadem. Nejvyšší správní soud se tedy taktéž kloní spíše k tomu, že označení chráněné dotčenou ochrannou známkou je dostatečně distinktivní a neexistuje zde nebezpečí záměny.

[36] Je však třeba upozornit, že důvodem prohlášení ochranné známky za neplatnou v tomto případě nebyla rozlišovací nezpůsobilost ochranné známky či existence nebezpečí záměny ze strany veřejnosti, nýbrž skutečnost, že stěžovatel byl dotčen na svých právech tím, že přihláška ochranné známky nebyla podána v dobré víře. Nepostačuje zde proto prokázat nedostatečnou distinktivitu či nebezpečí záměny označení (neboť pak by se jednalo o jiný ze zákonných důvodů prohlášení ochranné známky za neplatnou), ale je nutné zároveň doložit, že tím byl stěžovatel dotčen na svých právech, resp. že mu byla způsobena určitá újma, jež je vyvážena nepřiměřenou výhodou na straně přihlašovatele. Pouhé konstatování, že jde o zaměnitelnou ochrannou známku, respektive, že spotřebitelé budou mít představu spojitosti těchto dvou označení, totiž nemusí znamenat, že byl podáním přihlášky k dotčené ochranné známce stěžovatel dotčen na svých právech. Logiku postrádá tvrzení stěžovatele, že jeho újma spočívá v tom, že by dotčená ochranná známka mohla být některými spotřebiteli vnímána jako ochranná známka přihlašovatele. Nejvyššímu správnímu soudu totiž není jasné, jak by tímto faktem byla poškozena práva stěžovatele. Z obsahu správního spisu navíc nevyplývá, že by přihlašovatel používal označení „Zdravotnické listy“ příliš hojně, naopak jej použil jen několikrát, a to jako název přílohy časopisu Mladé fronty, a.s. Proto se toto označení ani nemohlo stát natolik obecně známým, aby jej spotřebitelé automaticky vnímali jako ochrannou známku patřící přihlašovatel. Za prokázané nelze považovat ani tvrzení, že přihlašovatel hodlal využít dobré jméno označení „Zdravotnické noviny“ a vytvořit tak možnost jejího zpeněžení případným prodejem stěžovateli. Zde se totiž jedná o pouhý odhad, jež ovšem stěžovatel ničím nedoložil.

[37] Z obsahu kasační stížnosti dále vyplývá, že se stěžovatel cítil dotčen na svých právech skutečností, že si přihlašovatel podal přihlášku napadené ochranné známky („Zdravotnické listy“) pouze za účelem blokace tohoto označení. O jeho zlé víře přitom svědčí skutečnost, že podával také přihlášky ochranných známek na další označení spjatá s označením „Zdravotnické noviny“, resp. na označení příloh časopisu Zdravotnické noviny, přestože je zřejmé, že tato označení ani nemohl sám využívat. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že pokud se jedná o označení „Zdravotnické listy“, přihlašovatel (v době vydání správních rozhodnutí Mladá fronta, a.s.) sice podle informací ve správním spisu nevyužíval označení hojně, nicméně přiložil přílohy časopisů Mladé fronty a.s, které prokazují, že uvedené označení bylo i prakticky užíváno, byť ze spisu nevyplývá, že by jej používal v posledních letech (ve spise je obsažena příloha časopisu Mladé fronty, a.s. z roku 2006). Nelze tedy jednoznačně vyvodit, že by přihlašovatel podal přihlášku ochranné známky jen z důvodu blokace tohoto označení.

[38] Dále kasační soud uvádí, že možnost dotčení práv stěžovatele je třeba posuzovat v širším kontextu, a proto je třeba zohlednit i skutečnost zdůrazňovanou stěžovatelem, že přihlašovatel podával více přihlášek ochranných známek souvisejících s periodikem Zdravotnické noviny, resp. s jeho přílohami. Na zlou víru přihlašovatele lze dle stěžovatele usuzovat také z toho, že i přes svůj závazek podal přihlášku ochranné známky přímo ve znění „Zdravotnické noviny“. V této souvislosti je třeba uvést, že smlouva z roku 1994 zakazovala přihlašovatelovi podat přihlášku ochranné známky pouze k označení „Zdravotnické noviny“; nijak však nezmiňovala přílohy tohoto periodika. Ze spisového materiálu navíc vyplývá, že příloha časopisu nazvaná „Zdravotnické listy“ začala být vydávána až po podání přihlášky dotčené ochranné známky. Je pravdou, že pokud stěžovatel podal přihlášku ochranné známky i přímo k označení

„Zdravotnické noviny“, mohlo by se za určitých okolností jednat o podání ve zlé víře, to však nebylo předmětem nyní projednávané věci. Na druhou stranu k této skutečnosti, stejně jako k podávání dalších přihlášek ochranných známek na označení související s periodikem Zdravotnické noviny, lze přihlédnout při celkovém hodnocení dobré/zlé víry přihlašovatele, jako k souvisejícím okolnostem, nejedná se však o rozhodující okolnosti. Navíc ani z těchto skutečností nelze dovodit, že by podání přihlášky ochranné známky ve znění „Zdravotnické listy“ působilo stěžovateli újmu.

[39] Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že se stěžovateli nepodařilo prokázat, že by mu podáním přihlášky dotčené ochranné známky byla způsobena újma. Nebylo přitom nutné tuto újmu přímo kvantifikovat, jak také správně stěžovatel v kasační stížnosti zpochybňuje, avšak bylo by třeba doložit důkazy o této újmě svědčící. Takovými důkazy by mohlo být např. doložení neužívání dotčené ochranné známky po celou dobu její platnosti, nabídka vlastníka této známky na její prodej stěžovateli a podobně. Vzhledem k tomu, že stěžovatel přesvědčivě jemu způsobenou újmu, resp. dotčení jeho práv, neprokázal, ztotožňuje se kasační soud se závěrem žalovaného a městského soudu, že nebyly splněny předpoklady pro prohlášení ochranné známky za neplatnou podle § 32 odst. 3 ve spojení s § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách. Námitka nezákonnosti napadeného rozsudku z důvodu nesprávného posouzení právní otázky soudem proto není důvodná.

[40] Co se týče námitky porušení zásady předvídatelnosti rozhodnutí správních orgánů, Nejvyšší správní soud uvádí, že řízení vedené u žalovaného pod sp. zn. O-119256 bylo podloženo jinou argumentací než nyní napadené rozhodnutí, neboť v době prvního ze správních řízení tu ještě neexistovala judikatura Nejvyššího správního soudu (konkrétně výše citovaný rozsudek č. j. 1 As 3/2008 – 195), která výslovně stanovila, že pro prohlášení ochranné známky za neplatnou je nezbytné prokázat také poškození namítatele přihláškou ochranné známky. K tomu lze pro úplnost odkázat na rozsudek zdejšího soudu ze dne 13. 8. 2009, č. j. 7 As 43/2009 - 52, který uvedl, že *„pokud správní orgán na základě racionálních a přezkoumatelných důvodů dojde k závěru, že jeho dosavadní praxe v některém ohledu neodpovídala odborným hlediskům, je oprávněn ji do budoucna změnit, samozřejmě s tím, že se musí týkat všech případů, jež mají shodnou či obdobnou povahu“*. Pokud tedy správní orgány vlivem judikatury Nejvyššího správního soudu dospěly k tomu, že ve své předchozí rozhodovací praxi nepostupovaly správně, nelze jim vytýkat, že později tuto rozhodovací praxi změnilly a přizpůsobily ji judikaturním závěrům Nejvyššího správního soudu. Tuto kasační námitku je proto třeba zamítnout.

[41] Stěžovatel dále brojí proti závěru městského soudu, že napadené rozhodnutí správního orgánu není nicotné, neboť se domnívá, že výrok rozhodnutí žalovaného je právně i fakticky neuskutečnitelný, protože žalovaný nerozhodl o návrhu, který byl předmětem řízení. Jak vyplývá i z žalobní argumentace, stěžovatel žalovanému vytýká, že ve výroku napadeného rozhodnutí uvedl místo „kombinovaná“ ochranná známka „slovní“ ochranná známka. V této souvislosti lze odkázat na judikaturu Ústavního soudu, podle které je nicotným ve smyslu § 77 správního řádu takový správní akt, jež trpí natolik intenzivní a závažnou vadou, že v jejím důsledku dochází k faktické neexistenci samotného správního aktu (viz náleží ÚS ze dne 15. 11. 2010, sp. zn. IV. ÚS 1463/09). Nejvyšší správní soud proto souhlasí se závěrem městského soudu, že se v dané věci jedná o pouhou písařskou chybu, která nepředstavuje vadu rozhodnutí, jež by jej činila zjevně vnitřně rozporným či neuskutečnitelným ve smyslu § 77 odst. 2 správního řádu. V záhlaví rozhodnutí a stejně tak i v odůvodnění rozhodnutí je ochranná známka správně označena jako kombinovaná, přičemž také z identifikace pomocí spisové značky ve výroku rozhodnutí je jednoznačně zřejmé, o jakou ochrannou známku se jedná. Námitku nicotnosti napadeného rozhodnutí proto Nejvyšší správní soud taktéž zamítl pro její nedůvodnost.

VI. Závěr a náklady řízení

[42] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené neshledal stěžovatelovy námitky důvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí kasační soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[43] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud na základě § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v tomto řízení žádné náklady převyšující náklady běžné administrativní činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. března 2014

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu